

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΛΩΤΕΑ

Ετήσιον Δραχμ. 3.
 Εξαμήσιον Δραχμ. 2.
 Τριμήσιον Δραχμ. 1.
 Εξωτερικόν εις χροσίον.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
17-Όδος Σολωμού-17
 Τιμή έκαστου φύλλου
 λεπτά 15.

Έν Αθήναις, τῆ 1 Ιουλίου 1903.

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΤΗΣ ΜΙΣ ΠΡΙΣΜ

Η ἀναρχοστοιχία ἦτο ἤδη μικράν. Ὁ ἀναρχικός ἀπέθισε χυμαί τὴν ταλαιπωροὺν μίς Πρίσμ :

— Τώρα, εἶτε διὰ ζωῆς ἀπεισίας, ἀροῦ ἐρριψάτε... τὴν βόρβαν μου, νὰ υπάγητε νὰ μεῦ τὴν εὔρητε.

Ἡ μίς Πρίσμ οὐδέ γὰν διενόθη ν' ἀνιστῆ.

— Τί πρέπει νὰ κάμω ; ἀνεστέναζεν.

— Τί νὰ κάμετε ; Πάλυ ἀστειά ἐρώτησι !

Ὅλ σας εἶπω ἐκεῖνο τὸ ὑποῖον ὅλ κάμωμεν ἐρώ ὅλ ἀλάφω τὸ πούρνον μου. Σαῖς ὅλ εἰτελήτε εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ὅλ ζητήσετε τὴν βόρβαν. Ἀφαιρέσατε τὰ ὑποδήματά σας, ὡ ; καὶ τὰ περινημιδά ; σας καὶ κάμετε εἶνα μικρόν περίπατον εἰς αὐτὸν τὸν βόρβον, εἰς οὐ τὴν εὔρητε !

Ἡ μίς Πρίσμ ἦτο ἀποφασισμένη ν' ἀπεθίγη, ἀλλ' ὄχι νὰ σηκώτῃ τὸ φόρεμά της ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ἀναρχικοῦ· τοῦτο εἶν τὸ ἤθελεν. Ἡ σε-

μάντης ἄλλως τε, ἥτις πάντοτε ὑπῆρξε διὰ τὴν μίς Πρίσμ ἢ δεσποζουσα ἀρετῆ, τῆς τὸ ἀπηγόρευσεν ὀρισμένως· ὅταν αὐτὴ ἦτο ἀκόμη μικρὰ κόρη, οὐδέποτε εἶχε διαπράξει μίαν τοιαύτην ἀσχημοσύνην. Κατ' οὐδένα λοιπὸν λόγον ἤθελεν ὑπακούσει εἰς τὴν διαταγὴν αὐτοῦ τοῦ ἀθλιου.

Ἡ μίς Πρίσμ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ μετὰ τῶν ὑποδημάτων της.

Τὸ ὕδωρ ἦτο ψυχρὸν, ὑπερβαλλόντως ψυχρὸν. Ἡ μίς Πρίσμ τὸ ἠσθάνθη παραιοῦσαν μεταξὺ τῶν ποδῶν της καὶ ὑπὸ τὰς πτέρνας της, τῆ ἔκαμνε δὲ ἐντύπωσιν πολὺ δυσάρεστον.

Τόσον χρόνον ἔμενον ἐκεῖ ἀναζητοῦσα διὰ τῶν δισπτρων της ἵγνας τι τοῦ ἐρυθροῦ μανδύλιου ! Τῆ ἐβάνη ὅτι ἦσαν κίονες ἐλόκληροι. Ἐ.ὦ δ' αὐτὴ περιπάτει μέσα εἰς τὸν βόρβον, ὁ δὲ ἄκτις της ἐλάθητο εἰς ἐν ὑδάραγμα, καὶ ἐκάπνιζε τὸ πούρνον του, παρατηρῶν αὐτὴν ἀγρίως !

— Κύριε, ἀνερόνησεν αὐτὴ, τὴν εὔρον θελάτε νὰ ἔλθητε νὰ τὴν πάρτε ;

— Νὰ μεῦ τὴν φέρησ οὐ ἡ ἰδίχ ! ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀλύμπτου δημίου.

Ἡ μίς Πρίσμ ἔρπαξε τὸ δέμα ἀπὸ τὸν κόμ-

θον του μανδηλιου, και ριγωτα εκ του ψυχου και καταπληκτος εκ του φόβου, επεστρεψεν εις την οχθην, καταβάλλουσα υπερτάτην δυναμιν δπως φανῆ ἀξιοπρεπής.

Ὁ ἄνθρωπος ἀρεῦ ἤρπασε τὸ δέμα ἐκ τῶν χειρῶν της, τὴν παρετήρησε καλῶς διὰ τελευταίαν φρονῆν, καὶ μὲ τινα καγχασμὸν ἐξηφανίσθη ὅσον ἠδυνήθη ταχέως...

Ἡ μίς Πρίσμ ἐμβρόντητος, μὲ βλέμμα ἀπλανές, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ πῶς εὐρίσκετο εἰσέτι ἐν τῇ ζωῇ!

Ἐν τούτοις βεβαιωθείτα πλέον ὅτι πᾶς κίνδυνος ἐξέλειπεν ὀλοσχερῶς, συνῆλθε· καὶ τότε μία ἰδέα κατέλαβεν αὐτὴν μετ' ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως.

Αὐτὸ τὸ ἐγκλημα, ὅπερ αὐτὴ ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ, θὰ διεπράττετο. Ὁ ἀναρχικὸς εἶχεν ἀναχωρήσει ταχέως. Θὰ ἐφόρευε τὸν βασιλέα... ἐκτὸς ἐὰν κατῴρθου τις νὰ φθάσῃ πρὸ αὐτοῦ.

Ναί, ἦτο ἀνάγκη νὰ γείνη τούτο ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ φθάσῃ πρὸ τοῦ ἀναρχικοῦ.

Ὅθεν πελλαπλασιάσασα τὰς δυνάμεις της ἡ μίς Πρίσμ ἤρξατο νὰ τρέχῃ. Ἐπήδησεν εἰς τὴν ἐπομένην ἀμαξοστοιχείαν, ἀναχωροῦσαν εἰς Βίλστερβαδ.

Μόλις δὲ ἀπεβιβάσθη ἀπὸ βασιλεὺς, ἀνεφώνησε, ποῦ εἶνε ὁ βασιλεὺς. » Τῇ ἀπήνητησαν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε τῶ ὄντι φθάσει, ἀλλὰ πιθανῶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρις αὐτοῦ.

Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, διασκευασθέντα καταλλήλως διὰ τὴν ὑποδοχὴν, ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο τοὺς ἐν τέλει κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ ἐπομένως ἐκτὸς αὐτῶν, καὶ τινων ἰδιωτῶν, οἵτινες κατῴρθωσαν νὰ ἐπιτύχωσι μίαν στιγμικίαν ἀκρόασιν, ἢ εἰσοδος διὰ τοὺς λοιποὺς ἦτο ἀπηγορευμένη αὐστηρῶς.

Ὁ λαὸς συνοστιζόμενος περὶ τὸν τόπον τῆς ἀφιξέως δὲν ἠδύνατο ἢ μακρόθεν νὰ παρευρίσκειται εἰς τὴν ἐπίσημον ταύτην τελευτήν, καὶ νὰ ἐπιτείνῃ διὰ τῶν ἐπευφημιῶν του τὰ διὰ πρωτοκόλλων διαβιβαζόμενα συγχαρητήρια.

Ἦτο εὐκαιρία καλὴ διὰ νὰ συγχαρῆ τὸν βασιλέα τοῦ ὀπίου ὅμως ἕκαστον λεπτὸν ἠδύνατο νὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τῆς ζωῆς του.

Ἡ μίς Πρίσμ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς

κρυφαί, τὰς δυσκολίας, καὶ τὰς ἀπτόμους ἀπατησεις ἐκ μέρους τῶν διαφόρων ὑπαλλήλων, διέσχισε τὸν ὄχλον καὶ διαπεράσασα τὴν ζώνην τῶν φρουρῶν, ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο ὁ βασιλεὺς καθ' ἣν στιγμὴν ἤρξατο ἢ παρελάσει τῶν προνομιούχων, οἵτινες εἶχον ἀκρόασιν.

Ὅποιον θέματα παρουσιάσθη τότε εἰς τὴν μίς Πρίσμ ἐν ἐκστάσει εὐρίσκομένην, ἀλλὰ θριαμβεύουσαν! Ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐκλίνε τὴν τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ βασιλέως, τὸν ἀνεγνώριζε, καὶ ἤθελε τὸν ἀναγνωρίσῃ μεταξὺ ἐκατὸν ἄλλων. Ἦτο ἐκεῖνος!

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπατάται. Ἡ αὐτὴ χολερικὴ ὄψις, ἡ αὐτὴ πυκνὴ καὶ μαύρη γενειάδα! Το αὐτὸ βλέμμα ἢ τελευταῖα λεπτομέρεια ἤρκει νὰ διαλύσῃ ὅλας τὰς ἀμφιβολίας. Ἀπὸ τὰ θυλάκια τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐφαινετο μία ἀρχὴ τοῦ περιφήμου ἐρυθροῦ μανδηλιου.

Ἡ μίς Πρίσμ ἐφθασεν ἐγκαίρως.

Ἐξέτεινε βιαίως τὸν βραχιόνα καὶ ἀνέκραζεν — Συλλάβετέ τον! εἶνε ἀναρχικὸς!...

Πρὸς μεγάλην ὄμωσ ἐκπλήξιν τῆς μίς Πρίσμ, οἱ λόγοι οὗτοι οὐδένα θόρυβον ἐπροξένησαν, τὴν ναντίον δὲ προὐκάλεσαν σφοδρὰν ἰλαρότητα.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἐπεστράφη, ἠδυνήθη ἢ δυστυχῆς γυνὴ ν' ἀκούσῃ τὰς λέξεις ταύτης:

— Ἀκριβῶς, Μεγαλειότατε, ἰδοὺ αὐτὴ ἡ γραιὴ γρε.λλή, περὶ ἧς εἶχον τὴν τιμὴν, νὰ σὰς ἠμιλήσω. Εἶνε αὐτὴ ἣτις ἐρριψεν εἰς τὸ ὕδωρ τὸ μέγα ὀρολόγιον τὸ κατασκευασθὲν διὰ τὴν ὑμετέρην Μεγαλειότητα. Τὸ ὀρολόγιον ὅμως τούτο, Μεγαλειότατε, εἶνε τόσον τέλειον, ὥστε οὔτε ἡ συντάραξις ἐκείνη, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ λουτρόν ἠδυνήθησαν νὰ βλάψωσι τὴν λειτουργίαν του...

Καὶ μεθ' ὑπερφίας ἐθεσεν εἰς κίνησιν, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἐκπεληγημένου, τὴν μηχανὴν τοῦ ὀρολογίου τούτου, οἵτινες ἦτο οὗτος ὁ μεγαλοφυῆς ἐφευρέτης, ὅστις τόσον ἐπιμελῶς τὸ ἐφερε, καὶ τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὴν μίς Πρίσσυλαν Πρίσμ φόβους... τόσον ὑπερβολικὸς!!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Δημ. Θ. Σα...

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ὀνειρεμένη εἶνε ἡ βραδυὰ

Καὶ ἡ σιγαλιὰ εἶνε γύρω...

Ἄπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο

Μπαίνει τὸ πλούσιο μῦρο

Καὶ μὲ γλυκομεθᾶ...

...~::~~::...

Σὲ κάποια ὠραία ἐνθύμνησον

Γυρίζε, ὁ νοῦς μου πάλι,

Σφαλῶ τὰ μάτια κι' ἀκουμπῶ

Στὸ χέρι τὸ κεφάλι —

Τί πόνο ἔχει ἡ καρδιά!...

...~::~~::...

Θαρῶ πῶς πάλι βρίσκωμαι

Στὰ ἀγαπημένα μέρη,

Θαρῶ στὴν κόμπη μου περνᾶ

Τὰ δάχτυλα ἕνα χέρι,

Καὶ κλαίω ἀγαλινά...

ΣΑΝ ΑΝΘΙΑ...

Εἶνε στὰ ἀνθογυάλια τὰ κρυστάλλινα

Καὶ στὰ μυρωμένα καμαράκια,

Κάποια ποῦ μαραίνονται τριαντάφυλλα

Κάποια ποῦ πεθαίνουν λουλουδάκια...

...~::~~::...

Καὶ στὴ νεκρικὴ σιωπῇ πρίγυρα

Τῆς ἀβρῆς ψυχουλῆς των σκορποῦνε

Γέρνουνε δειλὰ τὰ κεφαλικά τους

Καὶ τὰ φυλλαράκιά τους μαδοῦνε...

...~::~~::...

Εἶνε καὶ κορμάκια ὠραία κι' ἄλγια

Ποῦ σὲ ἀρχοντικὰ παλάτια μένουν,

Ποῦ ἔχουνε στηθάκια νὰ μαραίνονται,

Ποῦ ἔχουνε καρδοῦλες νὰ πεθαίνουν...

ΘΡΑΣ. ΖΟΪΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Κάθε πρωὶ μὲλις τὰ ἡδῶνι ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ τὸ αἰῶνος του γλυκὸ τραγοῦδι, τὴν συναντοῦσε κάτω κεῖ στὴ ρεμματιά... κι' ἐκεῖ ἔλεγαν ὁ καθένας τὸν πόνο καὶ τὴν λαύρα ποῦ εἶχε στὴ καρδιά γιὰ τὸν ἄλλον... ἐκεῖ χτιζάνε παλάτια 'πὸ χρυσῆς ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον... καὶ ἄμα ὁ ἥλιος ἀνέβαινε ἕνα καλάμι πάνω 'πὸ τὸ βουνὸ, χωριζόμεντε γεμᾶτοι ἀπὸ ἐλπίδες μ' ἕνα γλυκὸ φιλὶ γιὰ νὰ συναντηθοῦν τὴν ἄλλη μέρα...

Ἐκεῖνος γεμᾶτος λεβεντιά καὶ χάρι... μὲ τὰ εἴκοσι χρόνια του... ἦτανε τὸ καμᾶρι τοῦ χωριοῦ. Ὅλ' οἱ λεβέντες τὸν ζήλευαν γιὰτὶ μαζὺ μὲ τὴν παληκαριά εἶχε καὶ περισσὴ πλοῦτη...

Ἐκείνη κοντὰ δεκαεῖς χρονῶν ἐροσερὴ καὶ κῆκικη σὰν τὸ τριαντάφυλλο, μὲ ἐκεῖνο τὸ ἀφροπλασμένο σῶμα καὶ τὴ χάρι, εἶχε ἀρπάσει τὴν καρδιά τοῦ Νάσου σ' ἕνα πανηγύρι τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, ποῦ τὴ χόρεψε μπροστά.

Μὰ κι' ἐκείνη ἐννοίωσε στὰ φυλλοκάρδια της γιὰ τὸ Νάσο ἕνα αἰσθημα ποῦ τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ κεῖ ποῦ τὴν ἐχώρεσε... κι' ἄμα τῆς εἶπε ὁ Νάσος τὸν πόνο ποῦ νοιωνίθε γι' αὐτὴ, ἐγαμήλωσε τὰ ὠραία της μάτια κι' ἕνα μαργαριταρένιο δάκρυ χύθηκε... σὰν νὰ τοῦλεγε πῶς κι' ἐκείνη τὴν ἴδια φωτιά εἶχε ἡ καρδιά της γιὰ τὸ Νάσο...

Ἀπὸ τότε ἀγαπηθῆκανε καὶ κάθε πρωὶ ἡ Ἀγγέλω ἔπερνε τὴ δουλιὰ της κι' ἐπήγαινε στὴ ρεμματιά καὶ καρτέρηγε τὸν ἀγαπημένο της.

Κανεὶς δὲν ἤξερε τὸν ἔρωτά τους, μονάχα ἡ μεγάλη Καρυδιά ποῦ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα φύλλα της ἔδιναν τὸν ὄρω τῆς ἀγάπης...

Ἐπέρασε ἔτσι ἕνας χρόνος κι' ὁ Νάσος ἐτοιμαζότανε νὰ πάῃ στρατιώτης.

Ἐνα πρωὶ τῆς εἶπε πῶς ἦτανε τὸ τελευταῖον πρωὶ ποῦ τὴν ἐβλεπε... τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἔφευγε νὰ πάῃ κεῖ ποῦ τὸν ἐφώναζε ἡ Πατρίδα...

Ἐνας στεναγμὸς βγήκ' ἀπ' τὰ στήθια τῆς Ἀγγέλωσ ἄμα τῆς τῶπε, ἔπεσε χάμω στὰ γόνατα, ἀκούμπησε πάνω στὴν πέτρα ποῦ καθόταν, ἔ ἀρχισε νὰ κλαίει...

Ο Νάσος δὲν ἐδάσταζε, ἐσκύβε καὶ μὲ συγ-
κίνησι τῆς ἐπιπλεσῆς τῆν ἀνασκήκωσι καὶ
σπεγγίζοντασ κροσά ἕνα δάκρυ, τῆσ εἶπε μ' ἕνα
ὄφροσ πού εἶνε ὀφρῶσ :

— Ἀγγέλω, ναί... ἔχεισ δίκασ... κι' ἐγὼ στε-
νοχωρεῖμαι... κι' ἐγὼ λυπᾶμαι πού ὄκ φύγω..
ὄκ σ' ἀρήσω μονάχη... μὸ! τί νά γείνη... μὲ
φωνάζει καὶ ἄλλη μία πού τὸ εἶνε μ' ἀγάπη...
καὶ ζητάει βούθεισ ἀπὸ μένα... ἡ Πατρίδα ...
ἄχ! εἶνε γλυκειά ἡ ἀγάπη... εἶνε ἔρωσ γλυ-
κειά καὶ ἡ Πατρίδα... ὅπωσ ἀνάθει ἡ καρδιά γιὰ
τὴν ἀγάπη... ἔτσι ἀνάθει καὶ γιὰ τὴν Πατρίδα
ἄμα τῆ βλέπει νά ὑποφέρη... καὶ τῶρα Ἀγγέ-
λῶ μου σῆκω νά σὲ φιλήσω... ἔχε κενεράγι...
ἡ μέρεσ περῖανη γράγγασ μὲ τῆσ ἐλπίδεσ...

Σᾶν ἄκουσε αὐτὰ ἡ Ἀγγέλω ἐσηκώθη ...
ἀγκάλιασε τ' ἀγγελικό κεφάλι τοῦ Νάσου μὲ
τὰ δύο ἀφροπλάσμενα τῆσ χέρια, καὶ ἄφησε ἕνα
φιλή πάνω, στὰ δικά τοῦ χεῖλη...

— Τούλάχιστον, τοῦ εἶπε, νά μοῦ γράψῃς!
κ' ἔφυγε.

Ἦτανε ἀπόγευμα. Ὁ στρατός ὄλοσ κατα-
κουρασμένοσ ἀπὸ τὴν ὕδαιπρία ἔφτασε στὰ προ-
χώματα καὶ ἄρχισε νά ἐτοιμάζεται γιὰ μάχη
κάτω στὴν ὄλοπράσινη πεδιάδα μακριά φαινό-
τανε ἕνα μαῦρο σύννεφο πού ὄσο πῆγγινε καὶ
ἐμεγάλωνε περισσότερο ... ἦτανε ὁ ἐχθρός...

Ὅλοσ εἰ στρατιῶτασ καταϊδρωμένοσ ἐτοιμά-
ζοντο γράγγασ γράγγασ... Κρότσι, διαγγελεῖσ,
λόγγαι ἀμάξια, διαταγαὶ ὄλα ἀνεκατεῦοντο
φύρην μίγγον.

Λίγο μακριά ἀπ' τοῦσ ἄλλοσ σ' ἕνα μπρο-
στινὸ πρόχωμα μονάχοσ ἕνασ στρατιῶτησ εἶχε
πέση καὶ εἶχε μπροστά τοῦ ἕνα καταμαυροσ καὶ
ξεσχισμένο χαρτί ... τὸ διάβαζε... τὸ ξαναδιά-
βαζε... τὸ ἔφερνε στὰ χεῖλη τοῦ... καὶ δάκρυα
ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἐχύνοντο ... Ἦτανε ὁ Νάσοσ.

Ἦ ἄλλοτε τριανταφυλλένια ὄψι τοῦ τῶρα ἔ-
χει ἀλλάξει καὶ μιὰ ὄχρὰ τὴν ἔχει ἀντικατα-
τήση καὶ μόνον τὰ μάτια τοῦ διατηροῦν τὴν
λαμπράδα τοῦσ...

Μῆνεσ εἶχε τῶρα νά λάθη γράμμα ἀπὸ τὴν
Ἀγγέλω τοῦ ... ἐκεῖνο ἦτανε τὸ τελευταῖο τῆσ
γράμμα πού τὸ εἶχε λάθη πρὸ δύο μῆνων... δὲν
ἤξερε τί νά ὑποθέσῃ... πόσο ἤθελε νά κάμη
στερά... νά πετάσῃ μιὰ σιγαμή στὸ χωριὸ νά

τὴν ἰδῆ καὶ εἰ πῆθαινε... πόσει φρεῖσ δὲν τοῦ
ἤρχετο στὸ νου ἡ Κορδιά. πού κᾶτω κεί, στὴν
ἀγκαλιά τοῦ ἡ Ἀγγέλω τοῦλεγε τὴν τῶση τῆσ
ἀγάπη... πόσει ἦτανε εὐτυχῆσ τότε ... καὶ τῶ-
ρα ;... ἄ! καὶ τῶρα εἰ ε εὐτυχῆσ, πειπερθεῖ
γιὰ τὴν ἄλλη τοῦ ἀγάπη... γιὰ τὴ Πατρίδα
τοῦ ... πάλι ὄρωσ ἴθιθε νά ἰδῆ μιὰ φερά τὴν
Ἀγγέλω καὶ εἰ πῆθαινε.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσκέπτετο κι' ἔχονε πινερά
δάκρυα σᾶν μωρὸ παιδί ...

Σπεγγίζε τὰ μάτια τοῦ. Ἐξενεῦμπωσε τὴν
τσάντα τοῦ, ἔβγαλε ἕνα ξεροκουρματο πού τοῦ
εἶχε μείνη ἀπὸ τὸ πρῶτὸ τὸ ἔθρεξε μὲ λίγο νερό
καὶ ἔκοψε τὸ δειπνὸ τοῦ...

Στὸ μεταξύ ὁ ἐχθρός ἔφτασε... καὶ τὸ ντου-
φεκιά ἄρχισε πυκνὸ... ἡ σφαῖρεσ ἔπεφταν σᾶν
χλαζι... καὶ μαζυ μὲ, τῆ βεή τῶν κανονιῶν
ἤκούοντο καὶ ἡ φωναὶ τῶν πληκωνομένων...
παντοῦ ἡ θάνατοσ ἔπεφτε ἀχόρταγοσ κι' ἀρ-
ποζε ἀλύπητα τοῦσ λεθέντεσ...

Μέσα στὴ ζάλη τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν φωνῶν
ἕνα ὄρωτὸ παιδίριο μῶλισ δεκαπέντε ἐτῶν μὲ
φουστανέλλεσ καὶ ἀρματωμένο ἔτρεχε μέτα στὰ
προχώματα ρωτῶντασ τοῦσ στρατιῶτεσ σᾶν νη
ζητοῦσε κᾶπειον.

Ὁ πόλεμοσ ἀνοῖξε τῶρα μὲ πῖο μεγάλη λύσ-
σα... ὁ Νάσοσ μπρῖε στὴν πρῶτη γραμμὴ ἐπο-
λεμῶσε σᾶν γίγαντασ... ἡ σφαῖρεσ ἐσοφύριζαν
δεξιά καὶ ἀριστερά στ' αὐτὰ τοῦ... μὰ κείνοσ
ληντόκορδοσ ἔσπετε κεί στὴ θέσι τοῦ...

Ἐνασ στεναγμὸσ καὶ μιὰ φωνὴ δυνατὴ « Ἀγγέ-
λῶ » ἀκούσθηκε, κι' ὁ Νάσοσ ἔπεσε νεκρός
ἀπὸ μιὰ ἐχθρική σφαῖρα...

Ἐχρονου ὄρωσ ἔρχετο βιαστικό κι' ἰδρωμένο
ἐκεῖνο τὸ παιδίριο σᾶν εἶδε τὸ Νάσο νεκρὸ ἔπε-
σε ἀπάνω τοῦ καὶ ἄρχισε νά χύνη δάκρυα...
ὁ Νάσοσ πρὶν ξεψυχῆση ἀνοῖξε σιγὰ σιγὰ τὰ
μάτια τοῦ...

— Ἀγγέλω, σὺ 'σαι ; Ἀχ! σ' εὐχριστῶ
θεῖ μου, εἶπε κι' ἐξεψύχησε...

Ἦ Ἀγγέλω, γιὰτ' ἐκεῖνη ἦτανε τὸ παιδίριο
μὲ τῆσ φουστανέλλεσ, ἀφροῦ τὸν ἐφίλησε πολλῆσ
φορῆσ, ἐσηκώθη ὄρθῃ ἀπὸ τὸ πρόχωμα καὶ ἀφροῦ
ἔρριξε κᾶμποσεσ σφαῖρεσ μὲ τὸ ὄπλο τῆσ στὸν
ἐχθρὸ ἔπεσε κι' ἐκεῖνη νεκρὰ πάνω στὸ πτώμα
τοῦ Νάσου...

ΦΑΝΤΑΣΙΑΙ

Ἡ ΝΕΡΑΙΔΑ

Ἐνα στυαμένο ὄνειρό μου.

Τῶρα σ' ἐκεῖνη τὴν ἕρα μερὶ ἕνασ ξύπνοσ
σφαῖρεσ καὶ μερικὰ ἀχρηστοῦλοῦσα τριγωνῶ δει-
χον πῶσ εἶνε τὸ μῆτρα τοῦ Νάσου καὶ τῆσ
Ἀγγέλωσ ...

Πάτριε. Ἀπρῖλιοσ 1903. Φρεῖχοσ

GOETHE

Ἡ ΠΡΟΕΣΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Καταξέσου, ὦ Μητέρα, πού ἡ μεγάλη
Κορδιά σου εἶνε αἰώνια ματωμένη,
Στὸν πόνο μου νά γύρῃσ τὸ κεφάλι.
Μὲ τὴν καρδιά ἀπ' τὴ λόγγη τρυπημένη,
Τὸ γινὸ σου ὄλοθερὰ νά ξεψυχᾶη
Βλέπεισ, στοῦ λόφου τὴν κορφή, ἐκεῖ πέρα.
Τὸ βλέμμα σου στὸν οὐρανὸ πιτάει,
Κι' ἐὺ στεκάζεισ, ὦ φρωχὴ μητέρα,
Γιὰ τὴ διπλὴ σας δυστυχία τὴν τῶση.

Τὸ φεθερὸ καὶ τὴν αἰώνιο πόνο,
Πού μὲ ξεσχίζει, ποῖσ ποτὲ ὄκ νειώσῃ ;
Αὐτὸ πού θέλω, ἐὺ τὸ ξέρεισ μόνο.

Ὅπου κι' ἄν σέρνω τὸ ἄθλιο κορμί μου
Τὰ σπλάχνα μου ἡ φορὴ ἀναταράζει.
Κλαίω, καὶ κλαίω, σᾶν εἶμαι μοναχὴ μου,
Μέτα στὰ στήθεισ μου ἡ καρδιά σπαράζει.

Στῆσ χροαυγῆσ τὸ ζῦπνημα, ὦ Παρθένα,
Σᾶν ξεψυχῶνεσ ὄλοθερὰ ὄλα τ' ἄστρα,
Σὺ ἔκοψα αὐτὰ τὰ λούλουδα ἕνα ἕνα,
Κι' ἡ κάθη τοῦ περᾶθροῦ μου γλάστρα
Ποτίσθηκε ἀπὸ τὸ πικρὸ μου δάκρυ.
Κι' ἡ πρῶτη τοῦ ἡλιου ἀχτίνα σὲ μιάν ἄχρη
Μ' ἐπρόφτασε, μὲ λύπη καθισμένη.

Ἀχ! σῶσέ με, ὦ Μητέρα, πού ἡ μεγάλη
Καρδιά σου εἶν' αἰώνια ματωμένη,
Καὶ γῦρε στὸν καημὸ μου τὸ κεφάλι.

Πειραιεύσ Γ. Θ. ΜΑΥΤΑΣ

Ἐνα χρυσοσ, αἰθέριο ὄνειρο μὲ εἶχε ἀρπάσει
ἀπάνω στὰ ρωτεινὰ φερεῖ τοῦ καὶ μὲ εἶχε φέ-
ρει στὴν κορφή ἕνοσ βουνου. Φηλὴ ἡ Δύσι ἐχρό-
σωνε τὸν οὐρανὸ. Κάτω τὸ μάτι μου ἐμαγεῦετο
ἀπὸ ἕνα ἀθιστοῦλοσ λειβάδι καὶ ἀπὸ ἕνα ἡ-
συχο ἀκρογίλλι, ὄπου στὰ παιχνιδιάρικα κύματὰ
τοῦ ἐλευζόντο πεντάμορφεσ Ἐλπίδεσ.

Τὸ μύρο πού μου ἔφερνε γλυκὰ-γλυκὰ ὁ μπά-
τησ μὲ εἶχε μεθῶσει καὶ ἐξῶσα εἰσ ἕνα ἄλλον κό-
πμο, μιὰ ἄλλη ζωὴ. Ἐκεῖ ὄπου τὸ πνεῦμά μου
ἐφτερούγιζε σᾶν πεταλοῦδα συνάντησε μιὰ αἰ-
θεροφάνταστη Νεραῖδα. Τὰ μακριὰ καὶ χρυσοῦ
μαλλιά τῆσ ἐσκέπαζαν μονάχα σᾶν ἄερίνοσ, σί-
ριο πέπλο τὸ ἀγγελικό τῆσ σωματάκι. Τὰ
γαλῶζα μάτια τῆσ ἔλαμπαν σᾶν δύο ἀστέρισ.
Εἶσ τὰ χεῖλη τῆσ εἶχε τὸ ἄνθοσ ἐκεῖνο, τὸ ὁ-
πιῖον εἶνε σύμβολον ὄλων τῶν ἀγγέλων.

Μῶλισ μὲ εἶδε ἐπέταξε κοντὰ μου μὲ ἕνα χρυ-
σοῦμο φτερούγισμα τριγωνοῦ καὶ στάθη
μπροστά μου.

Τὰ μάτια μου ἐθάμπωσαν. Μοῦ ἐφάνετο ὅτι
ἔβλεπα μπροστά μου τὸ τρυφερότερο μου ὄνει-
ρο νά μὲ χαιδεῖ μὲ τὸ ἀθωότερο τοῦ χαμόγελο.
Ἐυριτόμοσ σὲ ἀμχανία. Δὲν μποροῦσα εὔτε
νά σκεθῶ εὔτε νά εἰπῶ κᾶμμὴ πρόχειρη λέξι
Ἐμεινα ἀπολιθωμένος σᾶν νά μὲ εἶχε μάγνη-
τίσει. Ἐξᾶφνα μὲ ἕνα ἄλλο πῶλο ἔλαφρότερο
φτερούγισμα μὲ ἐπλησίασε ἀκόμη περισσότερο,
ἔσαιψι στ' αὐτὶ μου καὶ μοῦ εἶπε γοργὰ γοργὰ
μὲ ἕνα τόνο πού μου φάνηκε σᾶν οὐράνια με-
λωδία.

— Εἶμαι δική σου. Μονάχα πρέπει νά μοῦ
φτιάσῃσ ἕνα παλᾶτι καὶ νά μπορέσῃσ νά μὲ
πιάσῃσ.

Πολλὴ ὄρα ἀκόμη ἔμεινα θαμβωμένος χω-
ρεῖσ νά μπερῶ νά καταλάβω ἄν ἦμοσ ξύπνοσ
ἢ μὲ περίπαιζε κανένα εἰρωνικό ὄνειρο. Ὅταν
τέλοσ πάντων συνῆλοα ἐσκέφθηκα καὶ εἶδα ὅτι
τὸ πρῶτο πού ἔπρεπε νά κάμω ἦτον νά χτίσω
ἕνα Πύργον Πύργο στὴν ἀκρογιαλιά γιὰ νά
χρησιμεῖσῃ γιὰ παλάτι τῆσ Πεντάμορφῆσ μου.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑΙ

Ζ Η Τ Ω

Ζητώ γυρνώντας στ' αργυρέιο βράδυ
Στή σκοτεινιά μου λίγο φῶς νά χύσω
Καί τῆς ψυχῆς μου τὸ βαθύ σκοτάδι
Μ' ἀχτίδα τῆς ἀγάπης νά φωτίσω.

Ζητώ στοῦ Οὐρανοῦ τὰ λαμαντένια μάτια
Τὰ μάτια μου οὐδ' ἄλλα ν' ἀντικρύσουν
Καί στή ματιὰ τους τῆς καρδιάς μου τὰ
[κρυμμένα]
Γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα νά χτυπήσουν.

Ζητώ στοῦ Φεγγαριῶν τὴν ἔψη νά γιορτίσω
"Ο,τ' ἡ ψυχὴ μ' ἔδω στή γῆ λατρεύει
Ποῦ μόνο μεσ' στοῦ νοῦ μου βασιλεύει.

Ζητώ στή μοναξιά μου τώρα ν' ἀπαντήσω
"Ο,τι ἡ μοίρα μου ἔχει φυλαγμένο
Στὸ κόσμο νά μ' ἀφήσῃ πληγωμένο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΡΤΖΑΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

—«Ο»—

Ἡ ψυχὴ μου ἔπλεεν εἰς ὠκεανὸν ἔλγους καὶ
εὐφροσύνης, αἱ αἰσθήσεις μου κατελήφθησαν ἀπὸ
τρόμον καὶ ἰδρονήν!

Ἦτο βεβαίως περίεργος ἡ ἀντίθεσις αὕτη
τῶν κυριουσάντων με αἰσθημάτων· ἤθελα νά
φύγω ναι! ἀλλὰ ἀλλεϊμονον ἤμην καθηλω-
μένη εἰς τὴν θέσιν μου! Τότε ἡ συνείδησίς μου
συναισθανομένη τὴν τειαύτην μου κατάστασιν
μοὶ λέγει:

— Ἀλλὰ διατί τοίμεις φιλότατη μου τί φο-
βεῖσαι; οὐδὲν τῶν ὄσων θά ἴδῃς πρέπει νά σέ
ταράξῃ, θάρρος λοιπὸν καὶ προχώρει, περιπλέ-
ξασα δὲ τὸν βραχίονά της εἰς τὸν ἰδικόν μου,
ἐπροχώρησα διὰ τοῦ εὐρέως διαδρόμου πα-
ρατηρούσα ἐκστατικῶς τὰ περισταχοῦντά μας,
ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς θαλαμίσκον τινὰ σχήματος
τριγώνου.

Γιὰ ἓνα νέον, ὃ ὅποιος ἔχει ὑποτάξῃ τὰ πάντα
εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῆς Φαντασίας του, τὸ
χτίσιμον ἐνός παλατιοῦ εἶε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα

Σὲ λίγες στιγμῆς στοῦ μαγευμένου ἐκείνου ἀερο-
γυλίου ἦτο χτισμένος ἓνας Γιάλιος Πύργος. Τὰ
παιωνιοειδῆ κύματα ἐφιλοῦσαν τὰ κρυστάλλι-
να θεμέλια του. Στὰ μπαλκόνια καὶ στοῦς
ἐξοφάνους τείχους ἦταν πάρκα μὲ ἄνθη καὶ ἐ-
σκορποῦσαν γύρω τους τὴ μεθυστικὴ εὐωδίά τους.
Τὰ παράθρονα, ἢ πόρτες, ὅλα ἦσαν κρυστάλλι-
να καὶ ἔλαμπαν σὰν τοπάζια. Νεράϊδες λευ-
κοφόρες ἦσαν γιὰ τὴν ὑψηροσίαν.

Ἄφ' οὗ ὅλα ἐτελείωσαν δὲν ἔμεινε τίποτε
ἄλλο παρὰ νά τρέξω νά ξαναῶρω τὴν οὐράνιαν
ὄπτασίαν μου καὶ πετώντας νά βροῦμε μαζί στοῦ
Γιάλιου Πύργου. Ἐπέταξα στοῦ κορφοβουνοῦ ὅπου
ἐκαθόμουν ὅταν μὲ ἐπεσκέφθη. Ἄπ' ἐκεῖ τὴν
εἶδα μακρὰ μέσα σ' ἓνα βρόδωνα νά πετᾷ ἀπὸ
ἄνθος σὲ ἄνθος ἐλαφρότερη ἀπὸ τῆς πεταλού-
δες καὶ πετοῦσαν γύρω της. Ἐτρεῖξα πρὸς αὐτὸ
τὸ μέρος. Μὲ παρατήρησε ἀπὸ μακρὰ καὶ ἐ-
φάνη ὅτι μ' ἐπερίμενε. Ἀφῆσε καὶ τὴν ἐπλησίασα
ἀρεκτά· κατόπιν μοῦ ἐχαμογέλασε, ἓνα χαμό-
γελο κᾄπως εἰρωνικὸ καὶ ἐπέταξε μακρύτερα.

Ἐτρεῖξα κατόπιν της, ἀλλ' αὕτη σὰν μιὰ
ἀπατηλὴ ὄπτασις πλέον μὲ ἀπέφυγε καὶ ἀπε-
μακρύνετο ὀλονέν περισσότερο ἀφίνοντας πίσω
της αὐτὸ τὸ εἰρωνικὸ της χαμόγελο.

Σὲ λίγες ἐνύχτωσε καὶ τὰ νυχτοπούλια ἄρ-
χισαν τὸ μονότονον καὶ θλιβερὸν ἄλλημά τους.
Ἡ μαγευτικὴ ὄπτασις μου εἶχε σβύσει μέσα σ'
ἓνα πυκνὸν δάσος. Ἐκουράσθηκα, ἀπελπίσθηκα καὶ
ἐπαῖψα νά τὴν γυρεύω.

Κατασυντριμμένος ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰ εἰρωνίαν
ἡ ὁποία τόσο σκληρὰ μὲ ἐνέπαιξε ἐγύμισα στ' ἀ-
κρογυλίου γιὰ ν' αῶρω τὸν Γιάλιον Πύργον μου. Ἀλ-
λὰ καὶ ἐδῶ ἡ εἰρωνία εἶχε κάμῃ τὸ ἔργον της.
Ἀντὶ τῆς μαγείας τὴν ὁποίαν εἶχαν δημιουργή-
σῃ τὰ ὄνειρα καὶ εἰ πόθει τῆς νεότητός μου,
ἤνθα τὰ κύματα νά χροῦσαν ἓνα ἄγριο χροῦ
γύρω στὰ ἐρείπια τοῦ Πύργου μου καὶ μέσα σ'
αὐτὰ μία γλαῦκα ἡ ὁποία ἐπαναλάμβανε πε-
ρισδικῶς τὸ μονότονό της: «χού-χού» σὰν
νά ἤθελε νά μοῦ εἰπῇ.

— «Εἰς τί θά σοῦ ἔχρησιμευε πειά; Ὅ τούς
Γιάλιους Πύργους μόνο Νεράϊδες κατοικοῦν. »

Ἄλλεξ. Β. Πολυχρονάκης.

Ἄς παραμείνωμεν ἐδῶ τῆ. λίγω ἔχω ἀνάγκην
ὀλίγη ἀναπαύσεως ἐν ταυτῷ προσελλυσι: τὴν
προσεχὴν μου θρόνος ἀλαβάστρινος σχήματος
καὶ αὐτὸς τριγώνου, εἰς τοῦ ὑπεῖου τὸ μεσαῖον
κᾄθισμα πολυσάρκος δυσειδῆς γυνὴ ἐκίθητο ἐνῶ
σπῆνος θυμαστῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν περι-
κύκλουν αὐτὴν ἀμιλλωμένων, ποῖος πρῶτος νά
τῆ προσφέρῃ σέβας καὶ λατρείαν.

Τὰ δύο παρακείμενα καθήματα τοῦ θρόνου
ἦσαν κατελιημμένα ὑπὸ ἀντιστρέφως καθημένων
νεανίδων ἐκτάκτου καλλοπῆς καὶ ἀγγελικῆς γλυ-
κότητος μὲ ἀπλουσιτάτης ἀμυρίσεως φερύτας εἰς
τάς κεφαλὰς ἐξ ἀμαράντου στέφανον, ἐνῶ τὰ
μελαγχολικά των βλέμματα ἦσαν πάντοτε προ-
σηλωμένα πρὸς τὴν γῆν.

Τὰς ἀβρὰς ἐκείνας παρθένους οὐδεὶς ἐπλησία-
ζεν, οὐδεὶς ταῖς ὠμίλει, οὐδεὶς τὰς ἐσκέπτετο!
Ἡ δὲ πολυτάκτος γυνὴ ἢ ἐν μέσῳ καθημένη ἐ-
στρέφετο ὑπὲρ μὲν πρὸς τὴν μίαν, ὅτε δὲ πρὸς
τὴν ἄλλην καγγέλλουσα σαρκαστικῶς, αἱ ἀγγε-
λομοῦφι ὄμως ἐκείναι παρθένοι μετὰ καρτερίας
ὑπέμενον τὰ βέλη τῆς ἀγρίας ἐκείνης τίγρεως.
Ἡ περιέργειά μου εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυ-
φον. ποῖαι ἀράγε νά ἦσαν αὐταί; Ποῖα ἐκείνη,
καὶ διατί συνοστίζονται μετὰ τειοῦτου θυμα-
σμοῦ πρὸς τὴν χυδαίαν ἐκείνην αἱ λάτριαι ἀφί-
νοντες τὰς ὠρῆας τὰς σεμνάς ἐκείνας νεανίδας
ἐγκαταλελειμέναις; Α. Κ....

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΓΚΙΝΑΡΑ

—ο—

Μαρίκα μου....

Τώρα ποῦνε καλοκαίρι
Καὶ σπανίζουνε πολύ·
Πάρ' τ' νινε καὶ σὺ στοῦ χέρι
Τὴν καρδιά σου τὴν τρελλή.

Καὶ κατέβα, σὰν ξυπνήσης
Τὸ πρωὶ, ὅσπην ἀγορά·
Τὴν καρδιά σου νά πουλήσης
Σὲ κανένα φουκαρά.

Νὰ ζητήσης μιὰ δεκάρα,
Νὰ χαρίσης καὶ φιλή,
Γιατὶ τέτοια ἀγκινάρα
Δὲν ἀξίζει περὶ πολὺ.

Τόνοις 1903.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ Β. Ν.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Αὐσις

Ἄπ' τῆ πόλι Ταί γά νι
Ἄν τὸ ἄλλο ἀφαιρέσης;
μαῦρο θὲ ν' ἀποτελέσης
τῆς μαχερίσεως τῆ γά νι.

Ὅρθως ἀπήνηται οἱ ἐξῆς: Ὀσμ εἰμαρμένης, Ἐρωτύλος Δυὰς, Χλωμὸς τραγουδιστής, Δὸν Ρουὶ-γομιζ δὲ Σὺλβα, Δημοσῶν, Δ. Β. Κόκκινος, Ξεν. Κρήσσα, Ἀμαζῶν, Ἀπογοητευμ. ἐραστής, Κουνοῦπι, Θεραπ. Φυλλίδος, Ἀφροδίτη καὶ Le Singe.

Βραβεύεται δὲ ὁ Χλωμὸς τραγουδιστής.

Προτεινόμενα

Πρὸς συμπλήρωσιν.

Τ. —. ε...ο... — — Φ...ι... —. ει... ε...
— . ε...ο... (Δὸν Ρουὶ-γομιζ-δὲ Σὺλβα.)

Ἀναγραμματισμοὶ

Πόλις εἶμι τῆς Ἑλλάδος
ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσης,
εἰς τὸ σῶμά σου θά μεύρης;
ἂν μὲ ἀναγραμματίσης. (Δημοσῶν.)

Ἐκ τῶν λυτῶν ἀμφοτέρων θά βραβευθῶσι δύο· ὁ
πρῶτος θά λάθῃ ὡς βραβεῖον τὴν «Φυλλίδα» τοῦ α'.
ἔτους ὁ δὲ β'. τὸ μουσικὸν τεμάχιον ἢ «Κρήσσα.»

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

—ο—

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ὁ Χαρτοπολεμιστής τῆς
ὁδοῦ Ποτιε μὲ τὴν Φιλ. Κρήσσαν· ἢ Ἐρωτύλος Δυὰς
μὲ τὴν Ἀρ. Αὐγὴν ἢ Ἐλ. Ποιήτρια μὲ τὸν Σιὸρ
Διονύσιον Ἐληνα, Φριξὸν καὶ Ὁρφ. καρδίαν ὁ Ἰα-
τρὸς τῶν συνδρομητῶν μὲ τὴν Β. τῆς Λήθης, Ἄλ.
εἰμαρμένην, Ὀν. Πλάτμα, Θεραπ. Φυλλίδος καὶ
Χλ. Τραγουδιστήν· Le Singe μὲ τὴν Παρήγ. ἀ-
κτινα καὶ Ἐλ. ποιήτριαν ὁ Ἀπογ. ἐραστής μὲ τὴν
Παρήγ. ἀκτινα Σιὸρ Διονύσιον καὶ Πρ. Σοφίαν ἢ
Πάλλουτα καρδία μὲ τὴν Με-εξεδένια, Θερ. Φυλλίδος

Λευκ. ἀνεμόσφην καὶ Ἑλλ. ποιήτριαν ἢ Κ. ἤσται ἡ γεμεῖς μετὰ τὸν Α. Κυθίκην; (διὰ τελευταίας φράσας ἀ-
νευ δρωσιν.)

— 0 —

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἡ πάλαιοντα καρδία μετὰ τὴν Ἑλλ. νεοαρχίδα (δι' ἔτων τευχῶν) ἐπιθωρεῖ) Πρ. Σοφίαν καὶ Ἄλ. εἰμαρμένην Le Singe μετὰ τὴν Λευκὴν ἀνεμόσφην, φροδίτην καὶ Β. τῆς Λήθης; ὁ Α. τοῦ Ἀπειρου μετὰ τὴν Β. τῆς Λήθης, Παρ. ἀκίβη καὶ Ἑλλ. Νεοαρχίδα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

— 0 —

Μ. Πικρατόπουρος Νεώπλιον. Ἡ «Φυλλίς» λογίζεται εὐτυχῆς ἀποκτήσασα καὶ τὴν ἡμετέραν πολυτίμησον συσχεχάσασα τὸ ποιητικὸν σας ἐλήφθη δυστυχῶς ἀργὰ δι' ὃ ἀνεβλήθη ἡ δημοσίευσίς του διὰ τὸ ἐπόμενον εὐχαριστοῦμεν. — Α. Σεβόκην Χανία. Ἡ αὐθέρμητος καὶ εὐγενής ὑμῶν ὑποστήριξις; μᾶς καθυποχρεῖται ἀπέναντί σας καὶ μᾶς ἐπιβλέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν καὶ σᾶς συγχροῶμεν διὰ τὰ εὐγενεῖ ἀίσθηματά σας τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστολή σας δεικνύει ὅτι ὅλ' μείνωσι πάντοτε ἀναλλοίωτα ὑπὲρ τῆς «Φυλλίδος». — Ν. Κοκκορόπουλον Ἐνταῦθα. Λιτῆθέντα φύλλα ἐστῆλθην. — Γ. Ἀλκαῆσπουλον Ἐνταῦθα Ἀγγελία ἐστῆλθ' εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων. — Ρ. Ἀλούσην Βόλον. Διευθύνσις ἡλλάγη φύλλα ἐστῆλθσαν εὐχαριστοῦμεν. — Α. Κυθίκην Χανία. Ἐθεσιάζομεν λῆψιν ταχυδρομικῶν πάντα καλῶς. — Δημοφῶντα Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν Ἐπιφυλασσόμεθα ὅπως σᾶς ἀπαντήσωμεν ἐκτελεῶς. — Α. Ζακινθιάκην. Ρέθιμον. Ἐγκάρδια συγχρητήριά μας. Πικρακινήσατε ν' ἀπαντήσουν εἰς τὰ καθυστερούμενα μικρομηνύματα. — Ἰατρὸν Συνδρομητῶν Πάρον. Ποιητικὸν σας προσεχῶς. Οἱ συνδρομηταὶ ἰδίως αἱ συνδρομητριαὶ ἔχασαν τὸν γιατρό τοῖς καὶ συνεπῶς πύσχοιν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τὴν λεγομένην... καὶ οὐδ' ὕστερε ἔν μι κρομη νύματα ἐπίπευσον τὴν ἐνταῦθα ἀρξίν του καὶ ἔτσι ἀποδεικνύεται ὁ Πικριανὸς γιατρός ὅτι εἶνε ἐρῆμιλλος τῶν Παρισίων ἢ Δις Ἄλ. Εἰμαρμένη θριαμβεύει... ἐπὶ τῆς πλετείας Συντάγματος!... ἀνάγκη ἰατροῦ! — Ε. Κρήσασ- Ἐνταῦθα. Βραβεῖον ἐστῆλθ, ἐλάθετε; — Ἀριστοφάνη Χανία. Ἀνάκαθεν ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐκτίμησις

μας ἴσο τοιαύτη ὥστε νὰ ἐλπίσωμεν πολλὰ πρὸς ὑμῶν περὶ τούτου δύνασθε νὰ πληροφρονηῖτε καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀντιπροσώπου μας. Ἡ ποιητικὴ σας ἐλήφθη ἀλλὰ τὸ μακροσκελές; αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπα ἀκίβη τῆς ἰδέας τοῦ «Π. Θου» μᾶς κ' ἔμινον' ἀπ' εἰρήμης τῆς δημοσίευσιν' προσέχετε τὴν γλώσσαν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«**Ἀλλογαῖ**» εἶνε ὁ τίτλος τῆς ἐκδοθείσης ἐφημερίδος τῶν ἀρχῶν τῆς ἐθνικῆς καλλινορρώσεως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κ. Λυκόστα δικηγόρου. Ἐκτὸς τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς ἡ Ἐφημερίς αὐτὴ συνδέει καταλλήλως ἐν ἑαυτῇ τὴν φιλολογίαν ἐπιδιώκουσα δι' αὐτῆς τὴν ἐπικράτησιν γλώσσης ἐκείνης καὶ τὴν θεατρικὴν κίνησιν, συντελούσα εὐτῶ εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου.

«**Θουαλλίς**» Λίαν προσεχῶς ἐκδοθήσεται ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον φιλολογικοθεατρικὴ μεταχρῆστικὴ Ἐφημερίς.

«**Ἐπιθεώρησις**» Μηνιαῖον περιοδικὸν Διευθυντικὸν ἐκδότης Χρ. Βιολέτιης.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Εἰς τὸ κθωτοποιεῖον Ἀδελφῶν Τζουζανῆτου ὁδὸς Ἀῖλου 81 εὐρίσκει κάθε ταξείϊ ἑστῆς τὰς στερεωτέρας βιβλίτσας καὶ μαπούλα με τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.

— Τὰ καλλίτερα ποδήλατα εὐρίσκονται εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Χρ. Βάλλα ὁδὸς Ἀκαδημίας.

— Γεωμέτρων τῶν ἐξετάσει τοῦ Πολυτεχνείου ἡρίστευσαν ἐπαξίως τῶν ἀντῶν αὐτῶν κόπων οἱ κ.κ. Μ. Πιλακῆτης, Ε. Κιλλῶς, Λουκιδῆς καὶ Α. Βαγκίνης. Ἡ «Φυλλίς» συγχαίρει τοὺς ἀρίστους νέους εὐχαρμένη αὐτοῖς καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς ἐπιτυχίαις ἐξετάσει.

— Καλλιτέχνης ζωγράφος ἀναλαμβάνει μεγεθύσει φωτογραφικῶν, ἐκῆστη μεγένθυσις δραχ. 25—30. Πλειότερα εἰς τὰ Γραφεῖά μας.

ΤΥΠΟΙΣ «ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ»